

γενέω κατ' ἀποκοπήν τῆς προθέσεως. Πβ. τὰ στομώνω ἐκ τοῦ ἀποστομώνω καὶ τὸ παρ' Ὀμ. Θ 402 γυνιώω ἐκ τοῦ ἀπογυνιώω.

Συγγενεῦω ἐνθ' ἀν.: Ἰκεῖνους ποῦ ἔκαμι πιδὶ γινεῦ' πλειό-
τιρον (ὁ ἀποκτήσας τέκνον ἐπαυξάνει τὸν δεσμόν του μὲ
τοὺς ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς) Καλαμ. Γινεύουντι μὲ τοῦ
Βασίλ' (εἶναι συγγενεῖς) Λούπιδ. Ἀ' σὶ δώσουμι δ' ἀξα-
δέρφ' μας νὰ γινέψουμι (θὰ σοῦ δώσωμεν ὡς σύζυγον τὴν
ἐξαδέλφην μας καὶ θὰ γίνωμεν συγγενεῖς) Σαμοθρ. Θὰ γι-
νέψουμι Ἰμβρ.

γένι τό, γένιο Λεξ. Πρω. γένιν Κύπρ. (Αἰγιαλ.) Πόντ.
(Οἶν.) γένι Βιθυν. (Κίος) Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ.
Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κῶς Πελοπν. (Κίτ. Λάστ. Λεῦκτρ.
Μάν. Μεσσ. Τριφυλ.) Σῦρ. Χίος (Βροντ.) — Λεξ. Βάιγ. Πε-
ρίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γέν-νι Μεγίστ. γέν' Ἀλόνν.
Ἄνδρ. (Κόρθ.) Θεσσ. (Βαθύρρ. Δομοκ.) Σκόπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Λαφύστ. Παρνασσ.) Τῆν. (Ἰστέρν.) γέν' Πόντ.
(Κοτύωρ. Λιβερ. Ὀφ. Τραπ.) γένε Καππ. (Φάρας.) ἔνι
Καππ. (Ἀξ.) Κάρπ. Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Χίος.
Πληθ. γένια κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ. Μισθ. Φλογ.) Τσακων.
(Πραστ. Χαβουτσ.) γένᾱ Πόντ. (Ἰμερ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) γένα Καππ. (Ἀφσάρ. Φάρας.) ἔν-νια Κάρπ. (Ἐ-
λυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖς. γένειον. Ὁ τύπ. γένιν καὶ Βυζαντ.
Πβ. Διήγησ. Παιδιόφρ. στ.470 (ἐκδ. G.Wagner, σ.157) «καὶ
νὰ κουνῆς τὸ γένιν σου ἀπάνω τε καὶ κάτω» (λέγει τὸ πρόβα-
τον πρὸς τὴν αἰγα) καὶ Ἀκολουθ. Σπανοῦ στ. 10 (É. Le-
grand, Biblioth. gr. vulg. 2, 28) «ἂν ἀπαντήσης σπανὸν
καὶ ἰδρῶν τὸ γένιν του | ἔτσι τὸν χαιρέτησε». Ὁ τύπ. γένι
καὶ παρὰ Δουκ.

Α) Κυριολ. **1)** Τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου τῶν ἀνδρῶν περὶ
τὸν πώγωνα καὶ τὰς παρεϊάς, ἡ γενειὰς κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ.
Ἀφσάρ. Μισθ. Φάρας. Φλογ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Ὀφ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Πραστ. Χαβουτσ.): Ἀσπρα -
μαῦρα - ξανθὰ - κόκκινα - πυκνὰ - ἀραιὰ - μακριὰ - κοντὰ -
κατσαρὰ - μαλακὰ - σκληρὰ γένια. Ἀφίνω-βγάζω - κόβω-ξυ-
ρίζω τὰ γένια μου. Ἀσπρισαν τὰ γένια του. Θὰ σοῦ βγάλω
τὰ γένια τρίχα-τρίχα κοιν. Ἀ' σὲ πκιάσω πὸ τὸ γένι, ἂ σοῦ
τὸ ξεριζ-ζώσω Κῶς. Θώρει τὸ γένι ν-δου σουβλερὸμ πού' ναι
αὐτόθ. Σέμην ἔνα, εἶχε γένια, φοβήγα πολὺ (εἰσῆλθεν ἕνας,
εἶχε γένια, ἐφοβήθη πολὺ) Μισθ. Ξαθὰ εἰ δὰ ἔνια δου
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πέδε τρίχες ἔχει τὸ γένι του Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) Μικρὸς ἔνα, τώρα βγάνει γένια αὐτόθ. Ἐρπα-
ξεν ἄτον ἄς σὰ γένᾱ (τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὰ γένια) Κοτύωρ.
Ἀε ξυρίσου, σὲ φάγανε τὰ γένια Εὐβ. (Βρύς.) Ἡ γυναῖκα
τοῦ φούρναρη θαρεῖς πὼς εἶναι ἄντρας κ' ἔχει κᾶτι γένια,
ἀφοῦ τὰ ξυρίζει Ἰων. (Σμύρν.) || Φρ. Θὰ σοῦ βγάλω τὰ γέ-
νια τρίχα τρίχα (ἀπειλὴ) κοιν. Τραυάει τὰ γένια του (ἐπὶ
τοῦ καταλαμβανομένου ὑπὸ ἀπελπισίας ἢ ἀπογοητεύσεως).
Συνών. φρ. Τραυάει τὰ μαλλιά του. Βαστάει τὸν πάπα
ἀπὸ τὰ γένια (ἐπὶ τοῦ θεωροῦντος ἑαυτὸν ὡς ἰσχυρόν, ἱκανὸν
διὰ τι, ἐπὶ ὑπερόπτου) πολλαχ. Γένια ἔχεις, γένια ἔχω (ἐπὶ
ἰσοτιμίας) Κεφαλλ. Εἶναι γιὰ ἀλλωνῶνε γένια (προορίζεται
δι' ἄλλους) Πελοπν. (Ἀναβρ.) Μὴ ντροπιάζης τὰ γένια σου
(ἐπὶ παραινέσεως πρὸς ἀποτροπὴν ἐκτελέσεως ἀξιωμαμένου
πράξεως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Βαστᾶ τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὰ γέ-
νια (ἐπὶ θρησκομανῶν) Κρήτ. Κρατεῖ τὰ γένια τοῦ Ἀβραάμ
(εὐημερεῖ) Πελοπν. (Μεσσ.) Θαρρεῖ πὼς ἔξιζει τοῦ παπ-
πᾶ τὰ ἔνια (νομίζει ὅτι ἔχει μεγάλην ἀξίαν) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Μετρῶ τὰ γένια τ' (τὸν περιφρονῶ) Πόντ. (Ἀμισ.) Γένια
γένια (κατ' ἐπιλογὴν ἐπὶ πράγματος διδομένου κατ' ἐπι-

λογὴν εἰς τοὺς καλοὺς ἢ ἰσχυροὺς) Ἀθῆν. Πελοπν. **Τ'** ἄ-
σπρισι τὰ γένια τ' οὐ Ἀγίου Ν'κόλας (ἐπὶ πτώσεως χιόνος
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου) Ἡπ.
Θεσσ. Γι' αὐτὸ τὸν τρῶγι τὰ γένια (ἐπὶ ἱερωμένου διαβιούν-
τος πλουσίως) Θεσσ. (Δομοκ.) Τσακώθ' καν γέν' μὴ γέν'
(ἐπὶ φιλονικησάντων ἱερέων) αὐτόθ. || Παροιμ. Ὁ Χριστὸς -
ὁ παππᾶς εὐλόγησε πρῶτα τὰ γένια του (ἕκαστος περὶ ἑαυ-
τοῦ πρῶτον φροντίζει καὶ ὕστερον περὶ τῶν ἄλλων). Ὁποῖος
ἔχει τὰ γένια, ἔχει καὶ τὰ χτένια (ὁ ἐπιχειρῶν τι εἶναι ὁ πάν-
των ἀρμοδιώτερος νὰ μεριμνήσῃ καὶ περὶ τοῦ καταλλήλου
τρόπου τῆς ἐκτελέσεως) κοιν. Ἄλλοι πεθυμοῦν τὰ γένια | καὶ
ἄλλοι τὰ μασσοῦν καὶ φτυοῦνε (οἱ ἔχοντες περισσεῖαν πράγμα-
τός τινος δὲν ἀποδίδουν εἰς αὐτὸ μεγάλην σημασίαν, ἐνῶ ἄλλοι
σφοδρῶς ἐπιθυμοῦν αὐτό, διότι στεροῦνται τούτου) σύνθηθ.
Ἐμπρὸς ἔς τὰ γένια πάει ἡ κούπα (παρισταμένου ἱερέως, εἰς
αὐτὸν προσφέρεται πρῶτον τὸ ποτήριον οἴνου) εἰς τὰς συνα-
ναστροφὰς ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν προτιμῶνται οἱ σε-
βαστοὶ καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἔνιαχ. Ὁποῖος ἔχει γένια τρώει ψάγια
(οἱ ἰσχυροὶ καὶ οἱ πλούσιοι προτιμῶνται καὶ εὐχερῶς προ-
μηθεύονται, ὅσα οἱ ἄλλοι ἀδυνατοῦν νὰ ἀπολαύσουν) Πελοπν.
Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ. Συνών. παροιμ. Ὁ-
ποῖος ἔχει μαχαίρι τρώει πεπόνι. Γένᾱ π' ἔχει,
χτέν' πὰ φυλάττ' (πὰ = πάλιν ὁ θέλων νὰ πράξῃ τι, πρέπει
νὰ διαθέτῃ καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν μέσα) Τραπ. Ἀ δινάξ' ὁ
μυλωνᾶς τὰ γένια του, φτειάνει λίτες καὶ κουλλοῦρες (ἐπὶ
πλουσίου ἔχοντος ἀφθονίαν ἀγαθῶν) Ζάκ. Ἡ παροιμ. ἐν
παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ. Ἀλλ'νοῦ καίουντι τὰ γένια καὶ
ἄλλους ἔ'τάξ' ν' ἀνάψ' τοῦ σιμπούξ' (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀπασχο-
λουμένου διὰ τὰς κρίσιμους περιστάσεις τῶν ἄλλων) Θεσσ.
(Πήλ.) Ὁπου κερί καὶ ἄν ἄναφα, ἔκαφα τὰ γένια μου (ἐπὶ
τοῦ δεχομένου ἐκδήλωσιν ἀχαριστίας ἐκ μέρους τοῦ ὑπ' αὐτοῦ
εὐεργετηθέντος) Αἰγίν. Πελοπν. (Κυνουρ.) Καὶ μὲ τὰ γένια
μάστορας καὶ μὲ τὰ μουστάκια κάλφας (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμέ-
νου νὰ ἐπιτύχῃ βελτίωσιν τῆς θέσεώς του) Πελοπν. (Μεσσ.)
Δέν εἶναι μαλλιά τὰ γένια (ἐπὶ τοῦ ἐκλαμβάνοντος ὡς εὐ-
χερῇ πράγματα τὰ ὅποια ἀπαιτοῦν κόπον καὶ χρόνον διὰ νὰ
συντελεσθοῦν) Αἰγίν. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ.
Γιὰ τοῦ πῖσκοπου τὰ γένια | μὴ σὲ παίρη τόση ἔννοια (μὴν
ἀσχολῆσαι μὲ ξένας ὑποθέσεις) Πελοπν. (Ἀναβρ.) Θύμουσ'
οὐ παππᾶς καὶ ξοῦρ'σι τὰ γένια τ' (ἐπὶ τοῦ ἔνεκα πείσματος
πρὸς ἄλλους διαπράττοντός τι, τὸ ὅποῖον ὁμῶς ἀποβαίνει εἰς
βάρος του) Λέσβ. Ὅσον οὐρανὸν πῆ φτύξ', φτύξ' τὰ γένᾱ
τ' (ὅστις πτύει πρὸς τὸν οὐρανόν, πτύει τὰ γένια του ἐπὶ τοῦ
παραλόγως πράττοντός τι) Χαλδ. Ὅσον τοῦ λωλοῦ τὰ ἔνια
μαθαίνει ὁ βαρβέρης (ἐπὶ τῶν εἰς βάρος ἄλλων ἐπιχειρούντων
νὰ βελτιώσουν τὴν θέσιν των) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ παροιμ.
ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ. || Γνωμ. Ὅλα γίνονται, μόνο τοῦ
σπανοῦ τὰ γένια (ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς πραγματοποιήσεως
πάντων, πλὴν ἐκείνων τὰ ὅποια ἐμποδίζονται ἐκ φυσικῶν
αἰτίων) κοιν. Δέν κρέμεται ἡ γνώση ἀπὸ τὰ γένια (τὸ μακρὸν
γένειον δὲν εἶναι καὶ ἔνδειξις συνετοῦ ἀνδρός) Πελοπν. Πβ.
Ἀνθολ. Παλατ. 11, 430 «εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖς σοφίαν
περιποιεῖν | καὶ τράγος εὐπώγων αἰψ' ὅλος ἐστὶ Πλάτων».

Ὁ Γενάρης γένια βγάνει καὶ μουστάκια ξεκολώνει,
τὰ μικρὰ παιδιὰ ζαρώνει καὶ τοὺς γέροντας ἀναπαρώνει
(ἐνεκα τοῦ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἐπικρατοῦντος ψύχους τὰ
μὲν μικρὰ παιδιὰ ζαρώνουν, οἱ δὲ γέροντες ἀποθνήσκουν) Πε-
λοπν. (Ἀρεόπ. Γέρμ. Οἶτυλ.) || Αἰνίγμ. Δυὸ καλόμεροι τραν-
ειοῦδ' ἀπὸ τὰ γένια (τὰ λανάρια μὲ τὰ μαλλιά) Κρήτ. Δυὸ
γέροι ἐμαλώνανε κ' ἐβγάναν ἄσπρα γένια (συνών. τῷ προη-
γουμένῳ) Πελοπν. (Χατζ.) Δυὸ παππᾶδες μ' ἄσπρα γένια |
μποῦν ὁ ἕνας μποῦν ὁ ἄλλος (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Πε-

λοπν. (Γορτυν.) *Ποῖο εἶν' ἐκεῖνο δὲ παιδί πού 'βγαλε τῇ μάννας του τὰ 'ένια* (τὸ ἀδράχτι καὶ ἡ ρόκα) Νάξ. ('Απύρανθ.) || "Ἀσμ.

"Αγιε Νικόλα τῶμ Μυρῶμ με τὰ παρὰ τὰ γέν-νια, σὰν ἀνιβαίν-νον δὰ παν-νιά, νὰ μοῦ τοὺς ἔσης ἔν-νοια Μεγίστ.

'Σ σὴν χαμαιλέτεν ἔλεθα, τὰ γένᾱ μ' ἀλευρῶθαν (χαμαιλέτεν=χειρόμυλον) Πόντ. (Χαλδ.)

'Α' τὴ βόλη κατεβαίνω καὶ 'ς τὴ Βενεθιά πααίνω, πάω ν' ἀοράσω χτένια, 'ιατὶ μ' ἐφάσαι τὰ 'ένια ('Α' τὴ βόλη=ἀπὸ τὴν Πόλην, τὴν Κωνσταντινούπολιν) Νάξ. ('Απύρανθ.)

"Εμβα, πειρασμέ, 'ς τὸ χτένι | κόψε τὸ μισό του 'ένι ἔμβα, πειρασμέ, 'ς τ' ἀνδί του | κ' ἔβγαλε τὴν ἀκοήτ-του Κάρπ. — Ποιήμ.

Μοῦ φαίνεται τὸν βλέπω πού ἀκκουμποῦσε σὲ μιὰν ἐτιὰ καὶ τὸ φεγγάρι ὥστόσο 'ς τὰ γένια τὰ ἱερὰ λαμποκοποῦσε Δ.Σολωμ. 209.

Μακρὰ τὰ γένια του, ἄσπρα σὰ χιόνι, τὰ παίρνει ὁ ἄνεμος, σκόρπια τ' ἀπλώνει 'Α.Βαλαωρ., "Εργα 2,97. Συνών. γενειάδα, μούσι.

2) Μία θρίξ τοῦ πώγωνος Πόντ. ("Οφ. Τραπ.): "Ερροῦ-ξεν ἓνα γένιν ἄς σὰ γένᾱ σ' (ἔπесе μία τρίχα ἀπὸ τὰ γένια σου) "Οφ. 3) Τὸ τρίχωμα ἐν εἶδει γενείου εἰς τὴν κάτω σιαγόνα τοῦ τράγου ἢ τῆς αἰγὸς σύνθη. καὶ Τσακων. (Πραστ.): Τὸ γέν' τοῦ γιγιδίου Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'Η γίδα με τὸ μεγάλο γένι Πελοπν. (Μεσσ.) Τὰ 'έν-νια τῆς κατοίκας Κάρπ. ("Ελυμπ.) Τὰ γένια τὰ γιδεῖ ἐβρέταῖ (τὰ γένια τῆς γίδας ἐβράχησαν) Πραστ. || "Ἀσμ.

Σεῖσε, Κουρνέ, τὸ γένι σου νὰ παίξουν τὰ κουδούνια (Κουρνός=ὄνομα τράγου) Κρήτ. Συνών. μούσι.

Β) Μεταφ. 1) Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον τὸ δεινδρῶδες (*artemisia arborescens*), τῆς οἰκογ. τῶν συνθέτων (*compositae*) Κύπρ.: Τὰ γένια τοῦ γέρου μέσ' 'ς τὴν κουμανταρκὰ καθαρίζουσι τὸ γαῖμαν τοῦ ἀθ-θρώπου (κουμανταρκὰ=εἶδος οἴνου ὡς ἡ μαυροδάφνη). 'Η σημ. καὶ εἰς Μητροφάν., 'Ιατροσοφικ., σ. 166, 168 (ἔκδ. 1849). Συνών. ἀψιθιά 1. 2) Τὸ φυτὸν ἄνηθον τὸ βαρύοσμον (*anethum graveolens*), τῆς οἰκογ. τῶν σκιαδοφόρων (*umbelliferae*), τῆς τάξ. τῶν σκιαδανθῶν (*umbelliflorae*) Πόντ. (Τραπ.) 3) Τὸ φυτὸν μάραθον τὸ κοινὸν (*foeniculum vulgare*), τῆς οἰκογ. τῶν σκιαδοφόρων (*umbelliferae*), τῆς τάξ. τῶν σκιαδανθῶν (*umbelliflorae*) αὐτόθ. 4) Τὸ φυτὸν ἀδιάντον τὸ κοινὸν ἢ ἀδιάντον ἢ κόμη τῆς Ἀφροδίτης ἢ ἀδιάντον τὸ καλλίτριχον (*adiantum capillus Veneris*), τῆς τάξ. τῶν περιδωδῶν (*filicales*) Σίφν. Συνών. μαλλόχορτο, πηγαδόχορτο, πολυτρίχι, σκορπίδι, σκορπιδόχορτο. 5) Ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ λαγοῦ τὰ γένια τὸ φυτὸν τραγοπόγων ὁ μεῖζων (*tragopogon majus*), τῆς οἰκογ. τῶν συνθέτων (*compositae*), τῆς τάξ. τῶν καμπανουλωδῶν (*campanulales*) Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ.) — Λεξ. Γενναδ. 963. Συνών. λαγογένι, λαγόχορτο. 6) Ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ γέρου τὰ γέν-νια πιθανῶς τὸ φυτὸν ἐπίθυμον τὸ κοινὸν (*cuscuta epithymum*), τῆς οἰκογ. τῶν περιαλλοκαυλωδῶν (*convolvulaceae*), τῆς τάξ. τῶν σωληνανθῶν (*tubiflorae*) Μεγίστ. 7) Ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ παππᾶ τὰ γένια τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν ρουσσελία ἢ βρουλλοειδῆς (*russelia juncea*) τῆς οἰκογ. τῶν σκροφουλαριδῶν (*scrophylariaceae*), ἔχουσα μακροὺς βλαστοὺς νηματοειδεῖς κατανεύοντας ἢ κρεμαστοὺς Ἀντίπ. Παξ. Συνών. κοράλλι. 8) Εἶδος βρύων ἀναπτυσσομένων ἐπὶ τῆς βορείας ὑγρᾶς ἐπιφανείας τῶν λίθων, «ὁ λειχὴν ὁ ἐπὶ τῶν πετρῶν», βλ. Διοσκορ., ("Ἰλ. ἱατρ.

4,53), Θεσσ. (Δομοκ.) 6) Τὰ τριχοειδῆ ριζίδια τῶν παραρρίζων τῶν δένδρων Ἄνδρ. (Κόρθ.) Σῦρ. Τῆν. ('Ιστέρν.) — Π.Γεννάδ., Ἑλλην. Γεωργ. 1, 504 Δ.Αἰνιάν., Μεταξοσκωληκοτρ., 24: Κόψε τὸ γένι νὰ γενιάση βαθειὰ ἢ συκιά Σῦρ. Θέλ'ρι ξερρίζουμα τὰ γένια ἀπὸ τοῦ χουράφ' Κόρθ. 10) Τὸ ριζικὸν σύστημα τῶν βολβοειδῶν (κρομμύου, πράσου, σκορόδου) Θεσσ. (Δομοκ.) Θήρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Γορτυν. Καρδαμ. Κοπαν. Ξηροκ. Παππούλ. Πύλ.) Πόντ. ("Οφ.) Σῦρ.: Κάτω κάτω 'ς τὴν γεφαλὴ τοῦ κρομμυδιοῦ εἶναι τὰ 'ένια Ἀπύρανθ. || Αἰνίγμ. Τοῦ παπποῦ μ' τὰ γένᾱ 'ς σὴν-ι-γῇ θαμμένα (τὸ πράσον) "Οφ. Τοῦ παππούλη μου τὰ γένια μέσ' 'ς τὸ χῶμα εἶναι χωσμένα (τὸ κρόμμυον) Καρδαμ. Τὸ αἰνίγμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἄλλαχ. 11) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ' αἰ Βασιλίου τὰ γένια εἶδος γλυκύσματος, τὸ ὁποῖον παρασκευάζεται κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐκ ριζιδίων κόκκων σίτου, ὑγρανθέντων ἐπὶ μιὰν ἐβδομάδα Κύπρ. Μεγίστ. 12) Αἱ βελονοειδεῖς ἀποφύσεις τῆς κεφαλῆς τοῦ στάχους τῶν σιτηρῶν, ὁ ἄθῆρ "Ηπ. ('Ιωάνν.) Πελοπν. ("Ηλ. Ξηροκ.): Αἰνίγμ. "Εχω ἓνα βατέρα πῶχει τὰ γένια 'ς τὴν κορφὴ (ὁ στάχος) Ξηροκ. 13) Ὁ θύσανος τοῦ σπάδικος τοῦ ἀραβοσίτου Ἀθῆν. Ἀλόνν. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) "Ηπ. ("Αγναντ.) Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν.) Μακεδ. (Λιτόχ. Χαλκιδ.) Πελοπν. ("Ηλ. Λεῦκτρ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Σάμ. Στερελλ. (Λαφύστ. Χαιρών.) Τοῦ καλαμποῦζ' εἶγι γιὰ κόψ'μου, ἄμα ξιραθῇ τοῦ γέν' Ἀλόνν. Τὰ γένια τ'ς ρόκας Μακεδ. Βράζαγι κὶ τὰ γένια ἀπ' τοῦ καλαμποῦζ' Λιτόχ. Ἄν δὲ μπουρῆς νὰ κατον-ρήης, βράσι γένια ἀπὸ καλαμποῦζ' κὶ πιε Χαλκιδ. Στρίβαμι τσιγάρ' μὴ τοῦ γέν' Λαφύστ. Συνών. μετὰ ξι, μυστάκια, φούντα. 14) Ὁ χνοὺς ἐπὶ τοῦ στελέχους τῆς ρίζης τοῦ καρποῦ τῆς μελιτζάνας (*solanum melangena*), τῆς οἰκογ. τῶν σολανιδῶν (*solanaceae*), τῆς τάξ. τῶν σωληνανθῶν (*tubiflorae*). 15) Οἱ κατὰ τὸν θερισμὸν τοῦ ἀγροῦ ἀφινόμενοι στάχυες εἴτε ἐκ προθέσεως ἕνεκα προλήψεως εἴτε κατὰ τύχην Πελοπν. (Βούρβουρ. Κλειτορ.): Τ' ἀφεντικοῦ τὰ γένια Βούρβουρ. Τοῦ ζευγολάτη τὰ γένια Κλειτορ. 16) Αἱ πλοκαμοειδεῖς ἀποφύσεις ἐκ τῶν χειλέων τῆς τρίγλης καὶ ἄλλων τινῶν ἰχθύων, τὰ κοινῶς λεγόμενα μυστάκια Ἑρεῖκ. — Λεξ. Βυζ.: Ἐβγάλαμε συναγρίδες καὶ ἓνα σαργοπαπᾶ με γένια Ἑρεῖκ. Πβ. τὸ παρ' Ἀθην. 324f «τρίγλαν γενεᾶ-τιν». 17) Τὸ ἰνώδες μέρος τοῦ πέπονος εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται οἱ σπόροι Ἀθῆν. Πειρ.: Μετὰ τὰ γένια μοῦ φερες νὰ φάω πεπόνι; Τὰ γένια με τοὺς σπόρους τοῦ πεπονιοῦ δῶσ' τα 'ς τίς κόττες. 18) Τὰ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀλέκτορος κρεμάμενα κάλλια Κάρπ. ("Ελυμπ.) Κύθν.: Τὰ γένια τοῦ πετεινοῦ Κύθν. Ἐν-νια τοῦ πετεινοῦ Ἑλυμπ. Συνών. λειρί. 19) Ὁ λωβὸς τοῦ ὠτὸς Πόντ. ('Αμισ.): Τ' ὠτοῦ τὸ γέν'. 20) Μικραὶ λωρίδες χάρτου, κρεμάμεναι ἀπὸ τὰ τρία νήματα τοῦ χαρταετοῦ, τὰ ὁποῖα συνδέονται μετὰ τοῦ νήματος τοῦ χρησιμοποιουμένου διὰ τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ Μακεδ. (Νιγρίτ.): Τὰ γένια τοῦ παμποριοῦ (τοῦ χαρταετοῦ).

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γένι Ἰκαρ. Γέν' Λευκ. Στρατῇ Γένια Πελοπν. (Τριφυλ.)

γενιά ἢ, γενεά λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν.) γεν-νεά Σύμ. γενιά κοιν. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον.) γεν-νιά Κάρπ. Κῶς (Πυλ.) Λέρ. Μεγίστ. Πάτμ. Ρόδ. Τῆλ. γινιά κοιν. βορ. ἰδιωμ. γενεά Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) "Ηπ. (Χιμάρ.) Κύθηρ. Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γενε Κρήτ. 'ενιά Ἰκαρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) 'εν-νιά Κάρπ. Κάσ. 'ενεά Πόντ. ("Ιμερ. Χαλδ.) γενιά Καλαβρ. (Βουνὶ Γαλλικ. Μπόβ.) Κορσ. γερία Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) κενεά Πόντ. ("Ιμερ. Λιβερ. Τραπ. Χαλδ.) Πληθ.

